

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 08.11.2016r.

sprawy: **P. K.**

syna B. i H. z d. M.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 03 sierpnia 2015 roku w oznakowanym samochodzie służbowym w trakcie przejazdu z ulicy (...) w W. do Komisariatu Policji W. T. przy ul. (...) w W. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. K. B. i st. post. M. J. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że kopał w/wym. Funkcjonariuszy.

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

II. W dniu 03 sierpnia 2015 roku w W. przy ul. (...) znieważył funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. K. B. i st. post. M. J. używając wobec w/wym. funkcjonariuszy słów powszechnie używanych za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

orzeka:

1. Oskarżonego **P. K.** uznaje za winnego popełnienia obydwu zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 222 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę łączną 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

3. Na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonego K. B.;

4. Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu P. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie tj. od dnia 03 sierpnia 2015r. godz. 00:55 do dnia 04 sierpnia 2015r. godz. 10:30;

5. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250zł (dwustu pięćdziesięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180zł (stu osiemdziesięciu złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt. IV K 827/15

UZASADNIENIE

Wobec złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku wydanego w trybie art. 343 k.p.k., sąd na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych w nim rozstrzygnięć.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do zarzuczanych mu czynów w zderzeniu z zeznaniami osób pokrzywdzonych wykazał zdaniem sądu w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, iż oskarżony P. K. w dniu 03 sierpnia 2015 roku w oznakowanym samochodzie służbowym w trakcie przejazdu z ulicy (...) w W. do Komisariatu Policji W. T. przy ul. (...) w W. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. K. B. i st. post. M. J. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że kopał w/wym. Funkcjonariuszy. Powyższym zachowaniem P. K. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. Ten sam materiał dowodowy pozwolił sadowi na przypisanie sprawstwa i winy oskarżonego co do tego, iż w dniu 03 sierpnia 2015 roku w W. przy ul. (...) znieważył funkcjonariuszy Policji sierż. sztab. K. B. i st. post. M. J. używając wobec w/wym. funkcjonariuszy słów powszechnie używanych za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 226 § 1 k.k.

Istotą przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. jest ustalenie, że sprawca naruszył nietykalność cielesną ww. funkcjonariuszy publicznych podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Sąd Najwyższy wskazał, iż zwrot normatywny „narusza nietykalność cielesną” obejmuje, wszelkie możliwe sposoby ingerencji sprawcy w nietykalność cielesną drugiej osoby (postanowienie Sądu Najwyższego Izba Karna z dnia 24.06.2010 w sprawie o sygn. II K 145/10). Zatem naruszenie nietykalności cielesnej należy rozumieć tak samo jak w art. 217 § 1 k.k., tj. fizyczne oddziaływanie na ciało człowieka, niepowodujące uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, mogące jednak pozostawić nieznaczące ślady (O. Chybiński, [w:] O. Chybiński, W. Gutekunst, W. Świda, Prawo karne. Część szczególna, Warszawa 1971, s. 204). Jest to oddziaływanie, które nie powoduje zmian anatomicznych lub fizjologicznych w organizmie ludzkim, a na skutek fizycznego oddziaływania na ciało człowieka wywołuje przejściowy ból lub przykre uczucie fizyczne (B., M., S., Kodeks karny, t. II, 1987, s. 169–170; wyr. SN z 5.10.1935 r., II K 850/35, OSNK 1936, Nr 3, poz. 101). Dla wypełnienia znamion przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. ważnym jest także aby działanie to nastąpiło podczas lub w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy publicznych obowiązków służbowych. Przy czym przez pełnienie obowiązków służbowych należy rozumieć wykonywanie czynności, które z mocy prawa, regulaminów, zakresu obowiązków, polecenia służbowego lub rozkazu należą do danego funkcjonariusza publicznego lub danej kategorii funkcjonariuszy. Nie oznacza to jednocześnie, że funkcjonariusz publiczny musi być na służbie w chwili dokonania zamachu na niego lub osobę do pomocy mu przybranej. Może on pełnić obowiązki służbowe w godzinach pracy, jak i poza godzinami pracy (zob. E. Pływaczewski, E. Guzik-Makaruk, w: M. Filar (red.), Kodeks karny, s. 1107; zob. również A. Barczak-Oplustil, w: A. Zoll(red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. II, 2008, s. 903; zob. także wyr. SA w Katowicach z 23.5.2002 r., II AKa 41/02, KZS 2002, Nr 10, poz. 79). Trafnie podkreśla się w doktrynie prawa karnego, że najważniejsza jest tutaj zbieżność czasowa i miejscowa zachowania sprawcy z wykonywaniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych (tak np. A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. II, 1999, s. 712). Dobrem chronionym przez przepis art. 222 § 1 jest powaga instytucji publicznych które są reprezentowane przez funkcjonariusza publicznego. Przepis ten ma chronić przed zagrożeniem dla toku wykonywanych w ich ramach czynności służbowych (wyr. SA w Łodzi z 31.1.2002 r., II AKA 252/01, Prok. i Pr. 2004, Nr 5, poz. 19).

Mając na uwadze treść zeznań osób pokrzywdzonych oraz protokół oględzin funkcjonariusza M. J., stwierdzić należy, iż oskarżony kopiąc funkcjonariuszy Policji w czasie przewożenia go do Komisariatu Policji W. T. na skutek podjętej wobec niego interwencji niewątpliwie dopuścił się naruszenia nietykalności cielesnej M. J. oraz K. B.. Powyższe zachowanie oskarżonego zmierzało co bezsporne w realiach przedmiotowej sprawy do zmuszenia w/w interweniujących funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnie podjętych wobec oskarżonego czynności służbowych, tym samym wypełniło wszystkie znamiona przestępstwa określonego w art. 222 § 1 KK.

Zgromadzony materiał dowodowy nie budził żadnej wątpliwości sądu, iż oskarżony P. K. używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe tj. „wypierdalać psy jebane”, w stosunku do interweniujących funkcjonariuszy Policji znieważył ich podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, a swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. Istota w/w przestępstwa jest w szczególności uwłaczanie czci drugiego człowieka przez okazywanie mu pogardy, ubliżanie, obraźliwe zachowanie w stosunku do niego. Skutkiem znieważenia jest naruszenie godności człowieka. Istotnym z punktu widzenia art. 226 § 1 k.k., podobnie jak w przypadku przestępstwa określonego w art. 222 § 1 k.k. jest, aby obraźliwy zwrot został użyty w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych. Stwierdzić należy, że nie traci w tym zakresie na aktualności stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dn. 20 maja 1937 r., zgodnie z którym do uznania, że zniewaga nastąpiła w związku ze stanowiskiem urzędnika (funkcjonariusza publicznego), wystarcza ustalenie łączności zniewagi z samym stanowiskiem, zajmowanym przez urzędnika (wyr. SN z 20.5.1937 r., III K 168/37, OSNK 1937, Nr 11, poz. 319). Wynika z powyższego, że znieważenie funkcjonariusza publicznego musi nastąpić z powodu lub na skutek pełnienia przez funkcjonariusza czynności mieszczącej się w ramach jego obowiązków służbowych. Dla bytu przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. wystarczające jest, gdy do znieważenia dojdzie w miejscu pełnienia obowiązków służbowych w chwili przystąpienia przez funkcjonariusza publicznego do wykonywania obowiązków, w przerwie między dokonywaniem poszczególnych czynności lub bezpośrednio po ich zakończeniu, gdy opuszcza miejsce pracy, o ile zachodzi pomiędzy nimi więź czasowa i sytuacyjna, w szczególności jeśli czynności wykonywane są jednego dnia (podobnie: wyrok SN z dn. 03.09.1935 r., II K 848/35, OSNK 1936, Nr 3, poz. 94). Nie ulega wątpliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, że sytuacja taka miała miejsce w realiach przedmiotowej sprawy.

Mając na uwadze całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych jakie zaistniały w sprawie- sąd wymierzył oskarżonemu P. K. - za czyn z opisany w pkt. I i II karę po 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym, oraz karę łączną 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających. Jako okoliczności obciążające sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego P. K. (informacja z K. k. 59,60), a także znaczną szkodliwość społeczną popełnionych przestępstw, wyrażającą się w tym, iż jego zachowanie skierowane było przeciwko dobrom chronionym prawem tj. przeciwko prawidłowej i niezakłóconej działalności organu państwowego, w tym konkretnym przypadku Policji, ponadto godziło w tak podstawowe dobro prawne jak zdrowie działających w ramach swoich obowiązków służbowych funkcjonariuszy publicznych. Dodatkowo oskarżony powyższych przestępstw dopuścił się w stanie nietrzeźwości i to w stopniu znacznym. Jako okoliczności łagodzące sąd natomiast potraktował wyrażenie przez oskarżonego skruchy, przyznanie się do winy, chęć dobrowolnego poddania się karze, a także nieznaczny charakter obrażeń doznanych przez pokrzywdzonych funkcjonariuszy na skutek jego bezprawnego działania.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara łączna 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym jest adekwatna zarówno do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, a także spełni wobec niego wychowawcze i zapobiegawcze cele o których mowa w art. 53 § 1 k.k., ponadto będzie stanowić karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Mając na uwadze charakter popełnionego

przez oskarżonego czynu, sąd uznał, iż orzeczona kara łączna ograniczenia wolności stanowić będzie dla oskarżonego odczuwalną dolegliwość oraz powinna pozytywnie wpłynąć na jego zachowanie w przyszłości.

Na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego P. K. obowiązek przeproszenia pokrzywdzonego K. B.. Powyższego obowiązku sąd nie orzekł w wyroku wobec osoby pokrzywdzonego M. J. (mimo takich ustaleń w złożonym do sądu wniosku) albowiem jak wynika z treści pisma nadesłanego przez Komisariat Policji W. T. pokrzywdzony M. J. zmarł w dniu 25.12.2015 roku. Powyższa okoliczność potwierdzona została przez sąd załączonym do akt sprawy - skróconym odpisem aktu zgonu w/w pokrzywdzonego. Z powyższych okoliczności sąd wyeliminował z treści wyroku ustalenia jakie zawarto z oskarżonym w powyższym zakresie, albowiem takie rozstrzygnięcie byłoby niewykonalne.

W myśl art. 63 § 1 i 5 k.k. sąd orzekł o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności P. K. w przedmiotowej sprawie tj. od dnia 03 sierpnia 2015r. godz. 00:55 do dnia 04 sierpnia 2015r. godz. 10:30.

O kosztach sądowych w stosunku do oskarżonego sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.